

ELŐFIZETÉSI FÖLTÉTELEK.

Vidéken és Léván hűzhoz küldve:

Egy évre 5 frt — kr.
 Hat hóra 2 frt 50 kr.
 Három hóra 1 frt 25 kr.

Előfizetési pénzek postautalvánnyal küldhetők.

Egyes számok 12 krjával kaphatók a kiadóhivatalban.

BARS.

HIRDETÉSEK:

Négyhasábos petit-sor egyszeri közlésért 7 kr.
 kétszeriért 6 kr., többszöriért 5 kr. fizetendő.
 Helyegdíj minden egyes beiktatásért 30 kr.

A nyitótérben:

minden négyhasábos garmond sor díja 15 kr.

Velünk összekötöttesben levő hirdető-írások, elő-
 fizetők, vagy a gyakori hirdetőik tetemes díj-
 kedvezményben részesülnek.

KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS TÁRSADALMI HETILAP; EGYSZERSMIND BARSVÁRMEGYE HIVATALOS KÖZLÖNYE.

A kéziratok a szerkesztőséghez: (Zöldkert-utca 33. sz.) küldendők.
 Kéziratok vissza nem adatnak.

FELELŐS SZERKESZTŐ: HOLLÓ SÁNDOR.

Megjelen: hetenként egyszer,

—+ vasárnap reggel. +—

A hirdetések, előfizetések s a reklamációkat a kiadóhivatalba:
 (Takaré- és Hitelintézet épület) kérjük utasítani.

A LAP KIADÓJA: NYITRAI ÉS TÁRSA.

Az építőmesterségek gyakorlása.

I.

Az 1872. évi VIII. ipartörvény-cikk az építőmester iparáról külön futólag sem emlékeztet meg, az minden törvényes intézkedések alól magát ekként feloldottnak tekintvén, minden rend és felügyelet nélkül a vállalkozók szabad önkényének volt kitéve, úgy magának az iparnak, mint a közönségnek nem csekély hátrányára, mert a kevésbé jogosult vagy jogosulatlan vállalkozók üzérkedése csak a saját hasznát vette tekintetbe, a nélkül, hogy akár az ipar előmenetelével, akár a közönség hasznával törődött volna.

Ép azért az 1884. évi XVII. új ipartörvény intézkedései körébe vonta az építőmester iparát is (10. §.) határozván: „addig is, míg az építőmester iparáról, úgy annak gyakorlása, mint a képesítés tekintetében külön törvény intézkednék, felhatalmaztatik a földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszter, hogy azt általános rendelettel szabályozza.”

Ezen felhatalmazás alapján a hivatalos miniszterium az építőmesterségek iparát 1884. évről 46,488. szám alatt kiadott rendelettel szabályozta; melynek értelmében (1. §.) „az építőmesterségek fogalma alá esik, az építőmester, a kőművesmester, az ácsmester és a kőfaragómester ipara,“ és megengedtetik (6. §.), hogy: „építési engedélyhez nem kötött munkálatokat oly kőműves, ács és kőfaragó is végezhet, a ki a hatóság előtt igazolta, hogy legalább két éven át szakbavágó munkálatoknál mint segéd működött.”

Egyébként:

Az építőmester, (7. §.) a kőművesmester, az ácsmester és a kőfaragómester iparának gyakorlásához szüksé-

ges képesítés — a rendeletben szabályozott külön vizsgálat sikeres letétele folytán nyert oklevél, illetőleg bizonyítvány által igazolandó.

A mint az utóbbi intézkedését a miniszteri rendeletnek helyesnek találjuk, mert úgy a közönség, mint a nevezett iparosok érdekei vannak megóva az által, hogy az utóbbiak tért nyernek képességök bebizonyítására, a közönség pedig megszabadulhat oly kontárkodástól, mely őt vagyonában könnyelműen károsítaná, úgy nem tartjuk eléggé világosnak és czélszerűnek az előbbi (6. §.) azon engedelményét, mely a két évi szakbavágó munkának kimutatása mellett egy kalap alá veszi a kőműves, az ács, a kőfaragót és feljogosítja az építész-engedélyhez nem kötött munkálatok elvállalására, mert bármennyire rokonneműeknek látszassanak s tűnjének fel ezen iparosok s munkájuk, — a mennyiben az épület körül mindnyájuknak van tenni valójuk s egyik a másiknak munkája nélkül, különösen a nagyobb munkálatoknál nem boldogulhat, de még is nehéz volna kimutatni s bebizonyítani, hogy az ács jól vakoljon, a kőműves jól zsidelyezzen, a kőfaragó jól ácsoljon.

S ha az érintett pontot mindjárt úgy is magyarázzuk, hogy ez engedvény csak úgy értelmezendő, hogy mindegyiknek azt kell igazolni, miszerint az építési munkálatoknak azon része, mely az ő szakjába vág s melyről két évi gyakorlatot tud felmutatni, eshetik vállalkozási körébe, még is, minthogy az építési munkálatok nagyon tágas kitétel s ezen munkálatok — daczára, hogy építési engedély hozzájuk nem kívánatik, szintén nagyon tágasak lehetnek: ennek módosítását s világosabbá tételét felette szükségesnek tartjuk; mert ez alkalmul szolgálhat arra — valamint történik is — hogy a vizsga alól s elől meneküljenek az

illető iparosok. E részben ugyan a későbbi 10,228. számú rendelet nyújt felvilágosítást, hanem azt mi csak az építőmesterséggel foglalkozó dilettánsok részére véljük alkalmazhatónak.

S habár az előbbi pontok, különösen a 4. és 5. kimondják, hogy „a saját mesterségébe vágó minden munkás, kőfaragómester és ácsmester saját felelősségére végrehajthat” még sem lehet a 6-ik pont engedményét korlátozni, annál kevésbé, mert a két évi szakbavágó gyakorlat kimutatása, melyhez köve van az engedvény, a képesítés megszerzésének egyik kiváló kellékét képezi.

Hogy bármennyire korlátozás a szabadipar eszméjével, melyhez mi ragaszkodunk — ellentétben áll, nem akarjuk egészen tagadni, csak azt kívánjuk megjegyezni, hogy mi azon szabadságot akarjuk védeni, mely saját jogát gyakorolja más jogának megsértése nélkül, az építőmesterség tehát gyakoroltassék úgy, hogy mások joga ne sértsék, azaz másoknak kár ne okoztassék; azért látjuk szükségesnek, hogy az engedmény szabatosan s világosan meghatározatassék.

A vendég.

Egyik ismerősöm kis fia jut eszembe, a ki, ha kérdezték: mi akarsz lenni? ezt felelte: vendég!

No mert, ha vendégnek ment, otthon föladták rá a szebbik ruhát, őt magát is megmosdatták, kicsinosították, a hova pedig ment, ott kedvére játszhatott, beszélhetett, rendelkezhetett, nyenez ételeket evett, cukrot kapott, szóval „vendégi jogot” élvezett. Vajjon nem így van-e minden családban? Bizony így! Mert hát melyik szülő engedné megszólni gyermekét azért, mert piszkosan, rongyosan, rendetlenül boesátá el hazulról és melyik család volna az, ki a kisvendégnek kedveskedni

hízelegni ne akarjon? Hát ez mind ritkaság. Pedig így gyermekünk áztatást, ámitást tanul, tudni fog kényeskedni, akaratoskodni, kíváncsiszkodni, szeretni fogja a vendégeskedést s az ezzel járó mulatozást és a komolyabb munka kerülését.

Ha pedig a mi gyermekünkhez jön látogató, ebben bizonyos irigység ébred fel a pajtás iránt, látván, hogy ezt előjogokban részeltetjük, dédelgetjük az ő rovására.

A gyermek-vendégeskedésnek kétségtelenül van jó oldala is. A barátkozás, a közös játék nem árt, magában véve az sem rossz, ha a vendég-jog tiszteltesen tartására szoktatunk, de határozottan káros a vendégségbe menő gyermek ezicizomázása s az érkezőnek dédelgetése. A hogyan kilephet a gyermek a szobából a szabadba, a hogyan rendszerint öltöztetjük, úgy menjen ő vendégnek is. Piszkos és rongyos ne legyen otthon sem s épen nem azért mosdatjuk meg és jaratjuk őt rendesen, mert idegenek szeme elé lép, hanem azért, mert a rend, a tisztaság, a czélszerűség úgy kívánja. A vendégnek pedig nem szükséges sem nyenez-ételeket, sem cukor-féléket adunk s épen nem szabad akaratának mindenben engednünk. Gyermekünk engedjen neki, de mi tartsuk meg iránta is azt, a mit az iránt. Étkézzenek és viseljük magukat úgy, a mint gyermekünk akkor, ha egymagában van. A „vendég” nevelése addig, míg nálunk van, nekünk kötelességünk s ha ő otthon rossz nevelésben részesül, kétszeresen kell, hogy nálunk jóban részesüljön. Aztán, ha vendég jött, mért kellene azoknak csak mulatni, játszani, miért nem adunk nekik munkát is? Nemesak nem szabad engednünk, hogy gyermekünk munkáját elhanyagolja, vagy elhalassza a vendég kedvéért, hanem épen adjunk alkalmat a munkálkodásra a vendégnek is. Így tanulják meg gyermekeink az együttes dolgozást, a kölcsönös segédkezést az egymás iránti tettekben nyilvánuló jóakaratot.

És mit mondjunk azon családokra, kik a vendégségbe érkezett gyermeket hir-hor-doásra használják, avagy őt az övéikkel

TÁRCZA.

Egy kis nyelvtani lecke.

(Értekezés az eredendő bűnről.)

Feleségem — (noha ő protestál e címezés ellen — a gyógykovácsnak van „felesége” de egy diplomatikus városi orvosnak az Alföldön csak „nöje” vagy „neje” lehet az én feleségem logikája s nyelvtana szerint; én pedig, a ki valamivel többet értek a nyelvtanhoz, azt állítom, hogy nő minden foeminini generis, feleségem ép úgy mint annak nővére, ki még hajadon; „feleség” pedig minden nő, kinek férje van, ki a nőnek feleségisége*) tehát: feleségem kezdett szeszélyeskedni.

E lelki tulajdonságnak legkisebb árnyékát sem vettem észre benne — leány korában; oly szelid, engedékeny, mindenben az én nézetemen megnyugvó természetű volt, hogy ha az őstestamentomi időkben éltünk volna, bárányhoz hasonlithatnám, ezen „nagysám”-os korszakban azonban „galamb,” vagy „angyal” illett hozzá.

Jóságos angyal, szelid galamb-természet volt azon másfél évig, míg udvarolgattam neki. És ime főként alá jutásának első évében azt kell tapasztalnom, hogy szeszélyeskedik.

Követeli, hogy Svájból hozassunk egy francia bonne-t, a kis Árpád mellé.

Meg kell vallanom, hogy némi alappal

*) Feleségiség! — No akkor: „semmi segítség!” — Szedő.

birt e kívánság. Mielőtt a kis Árpád született, a tisztartónál, ki egy évvel előbb nősült, mint én, a kis Gizike mellett francia dajkát látott feségem. A kis tisztartóné nagyon csábító alakban tudta előadni a svájci bonne tartást.

— Lásd kedvesem — mondá feleségemnek — egy paraszt peszonkának is kellene havonként 4 forintot fizetnem s annak semmi egyéb hasznát nem venném a gyermek ügyeletén kívül. Alicze pedig (így hívták a francia nőt) a gyermek gondozásán kívül varr, szab, esolédre ügyel és, s ez a fő, Gizike mellé nem kell nyelvtanár és zongoramester, sem tanító. — Nagy előny még finanziaális szempontból is. — Havonként 20 forintja van, — s így, mivel egymaga végzi, a mit nélküle 4—5 személy tehetne meg, világos 3—400 forint profit a svájci nő.

Haza jövet egész uton a francia nőről beszélt. Még otthon is, még az ágyban is.

— Nekünk is elkelve, kedvesem! hiszen maholnap...

— Majd meglátjuk, angyalom, majd megálmodjuk. De nem hagyott fel az ostrommal, míg nem ígertem, hogy lesz francia bonne.

Azt hittem, kiálmodja. De másnap és ezután is mind erősebben verte a vasat. Végre sikerült egyezségre jutnunk, abban állapodván meg, hogy bevárjuk szép nyugodtan azt az időpontot, melyben a dajkafogadás szüksége beáll.

S eljött az az időpont is. Árpádkát hozott a gölya. Kimondhatatlanul örültünk

neki. Keresztelés után homlokon esőkolva, oda vittem a kis angyalt mamájához, ki szelid szemrehányásra nyitotta piros ajkait.

— Ugy-e mondtam, hogy jó eleve intézkedjél a bonne iránt! — ime, most már kikerülhetlenné vált, a körmödre égett.

— De hát, édes kedves angyalom, be kellett várnunk, hogy mit ad az Isten!? Ha leányka lett volna!

— Így is kell, dajka nélkül nem lehet a fiu sem.

— Igaz, igaz, kedvesem. S nem vagy megelégedve ezzel az Örzsével?

— Ez nem francia bonne.

— Becsületes, ügyes cserhádi leány, a magyar Alpések tövéből.

— Hát nem akarsz francia bonnet?

— Ha már egyáltalán úgy kívánod.

— Kérlek! s oly eszedző volt az a tekintet, hogy a kő is megindult volna reá, Örömet kell szerezni az anyának. Legyen meg akarata!

De egy kis akadály gördült az utba. Kihez forduljak? hová írjak a svájci drágáért? A tisztartóné, hogy jutott hozzá? nem kérdeztük. Most még fürdön van férjestül, Mehádiában-e vagy Gräfenbergben? nem tudom. Denique várnunk kell, míg haza jönnek. Addig az Örzi is megteszi.

Meg aztán — az igazat megvallva — nem is volt nyemre a drága francia nő. Orvosi praxisom két ezer forint évi jövedelmet hajtott az első évben, míg egyedül voltam alföldi kis városunkban. A szél ide fújt fél évvel ezelőtt valami Singert s a

t. ez. közönségnek egy része e rokonát tisztelte meg bizalmával, minek folytán jövedelmem felényire apadt. Egy francia bonne könnyen fellönlheti a háztartási bilanzot. De hát „vitam et sanguinem,” ha leánykát hozott volna a gölya. A leány mindig többre kerül. Varni, szabni, zongorázni, táncolni s kissé francziául s németül eszevgni okvetlen kell. A fiu, minden neki szükségeset elsajátíthat a gimnáziumban. A leány mellé vagy házi nevelőnő kell, vagy intézetbe adni. — Elöl tűz, hátul víz. A fiu olcsóbb, ahhoz nem kell francia nő.

Mikor felüdült feleségem, elő is vettem ezen érveket. De azt tapasztaltam, hogy a mit a nő erősen föltesz magában, semmiféle érvek által nem győzhetjük meg. Nagy betegség ez, még nem akadt Pasteur-je, ki orvosolhatná.

— Nem is képzeled — vitatá feleségem — mily előnyös lesz ránk nézve a francia bonne!

— És te kedves angyalom, nem is képzeled menyli hátránya van!

— Például?

— Például: nem is említve a 240 forintnyi évi bért, csak a tisztartóék után sejtem, hogy mellék kiadások s más hátrányok is járulnak a francia nővel.

— Semmi mellékiadás. Egy-egy kis ünnepi ajándék legfeljebb.

— Az ám! Azt el is feledtem. De más tetemes mellékiadások is vannak. Lásd édesem, te okos angyal, megjegyezted-e, hogy a tisztartóné tavál csak maga ment

együtt teljes felügyelet nélkül szabadjára hagyják. Ezek elrontják a más gyermekét s mellé megnehezítik saját munkájukat, mert övéiknek megengedik a jóról való visszaesést, alkalmat nyújtanak a romlásra.

A mire ma kellenél túl vigyázunk: az gyermekeink barátjainak kiválogatása. De itt sem járunk jó úton. Szegény gyermekeket, különösen leányt, a magunkéhoz nem bocsátunk, vagy ha igen, akkor azzal oly hidegen, oly megvetőleg bánunk, hogy ez által ő is romlik, a miénk is. Mind a kettő megtanul gyűlölni, az egyik érezni fogja a lenézetés kínját és boszúját, a másik tudni fog kevélykedni és megvetni s mindkettő megtanulja, mi a külsőség, a gazdagság, a rang? Már pedig ezekre gyermekeinknek szükségük legtovábból sincsen. Minden gyermek, ki még nem rögzött gonosz, ki nem oly nevelés, hogy simulásra képtelen volna — ilyenek pedig alig vannak — lehet barátja vendége a miénknek, de egyik sem lehet, ha nem ügyelünk fel rájuk, ha nevelői kéz nélkül hagyjuk őket. E szerint kellene eljárnia minden szülőnek.

A gyermek-vendégeskedés mellett teljes felügyelmünkre érdemes a nagyok vendégeskedése. Isemős, jó barát, rokon ellátogat kunyhóba úgy, mint a palotába. A gyermek látja az előkészületeket, a sürgést-forgást, rendezkedést, költsékeztést, mit a vendéget váró, vagy a látogatásba készülő felnőttek veghez visznek. Hát a mint látja úgy szokik s a mint szokott János, nem hagyja el János. Sok jót azokból nem tanul s különösen rossz nevelő az oly család, mely a vendégeskedésből ki nem fogy.

A vendég aztán vagy kérdezősködik gyermekeink felől vagy nem. Ha nem látja őket s nem tudakozódik felőlük, a nevelésben nem rontott semmit, jót sem tett semmit. De ha kérdezősködik a drága szép okos gyermekről, ha ölébe kapja becézgeti a kis angyalt, a szép kis teremtet, az okos eseppséget, ha elmondogatja, milyen szép, milyen jól áll a ruhája, milyen kedves a hangja, mozdulata, milyen gyönyörű ez vagy az a tette, milyen ritka jó maga: akkor már igen sokat rontott, hiuvá, elbizakodottá, diadvágyóvá tesz. Nagyon meg kell hát gondolni a vendégnek, mivel áll a gyermek elé, ha ezen nem akarja törni fejét, tegyen meg annyit, hogy lássa meg a gyermeket, kérdezze meg tőle, mit csinál, hogy van, kívánjon neki jó egészséget, intse jóra, de dicsérni, ne dicsérje soha!

Ideje, hogy a vendég tartsa meg a nevelés törvényeit s hogy a vendégeskedést ne tegyük összeütközésbe a helyes neveléssel! Ha javítani még ma képtelen, legalább ne rontson!

Ujfalussy Sándor.

Ar-Maróthon, 1886. márczius 4.

Barsvármegye törvényhatósági bizottságának márczius 4-ére kitűzött közgyűlésének tárgyat, — az alispáni jelentésén kívül, (melyre visszatérünk még) — csak is a választások képeztek.

Feszült figyelemmel, érdeklődéssel nézett ezen nap elé két párt, mely külön-külön saját jelöltjét remélte megválasztatni az alispáni székbe.

Végre elérkezett a várva-várt nap. — A megye közönsége szép számmal jelent meg, — ez alkalommal megszűnt az alapja azon sokszor hangoztatott vád, hogy nem érdeklődünk a közügy iránt, — mert a mai napról feljegyezhetjük, hogy daczára az éjjel beállott hó-viharnak valóban szép számmal gyűlt egybe a megye törvényhatóságának bizottsága.

Felolvastattak Rudnyánszky Titus alispán, Andreánszky Emil alispánok és Ruffy Lajos alszámvevő lemondásait, melyek elfogadtatván, az alispáni, esetleg főjegyzői, — főpénztárnoki, alispánok, első és másod alszámvevői állásokra a választás elrendeltetett.

A szavazat szedő bizottság tagjai voltak: Bodó Lipót, Detrich Péter és Kosztolányi Aurél. — A kijelölt bizottságra választottak: Kürthy József, Kelecsényi Ráfael és Leidenfrost László, — a főispán által kinevezettek: Migazzy Vilmos gróf, Belházy Imre és Gajdosik Ráfael.

Még a kijelölt bizottság visszavonult, azon idő alatt megejtetett a szavazás a gróf Keglevich István lemondása folytán megüresült közigazgatási bizottsági tagságra, melyre Szentiványi Oszkár 81 szavazattal megválasztott.

Ezután kijelöltettek az alispánságra Máriaassy István és Zongor János, a megtörtént szavazásban Máriaassy István 94 és Zongor János 48 szavazatot nyert. — Főjegyzőnek egyhangulag Dr. Ruffy Pál, árvaszéki elnöknek: Dombay Vilmos, főpénztárnoknak: Ujhelyi Gusztáv, alispánoknak: Gódor Gyula, első alszámvevőnek Huzóczy Lajos és másodalszámvevőnek: Szilányi Miksa egyhangulag megválasztottak.

E választások a két konferencia többségének jelölését juttatták érvényre.

Örömmel tapasztaljuk, hogy a kisebbség szívesen járul hozzá, hogy a választási mozgalmak hullámai gyorsan elsimuljanak, bizalommal tekint az újonnan választott tisztviselők működésére.

Mi pedig részünkről kitartást és sikert kívánunk terhes feladatuk teljesítéséhez s kifejezést adunk bátran azon meggyőződésnek, hogy közigazgatási kormányzatunk érdekében kifejtett erélyes eljárásunkban Barsvármegye közönségének közakarata támogatni fogja minden lépteiket s a közbizalom és szeretet fogja jutalmazni a kötelességüket hiven teljesítő tisztviselők önfeláldozó törekvéséért. — r. — 1.

Az italmérsi jog megváltása.

Az italmérsi jog megváltása, a mint azt most tervezik, lényegében abban áll,

Egy elfojtott sohajjal ültem asztalomhoz s irni kezdék. — Megállj apácskám, nekünk nem kell akármilyen dada! Nagyon fiatal ne legyen, tudod az a szelesség baj. — Tehát koros nő legyen?

— Vén se legyen, mert az lusta, hanem olyan közép idejű. Tul a negyvenen s innen az ötvenen. Még talán legezelszerűbb lenne, ha előbb a portréját s feltételeit kívánád.

Sejteni kezdém, mi lappang ez óvatosság alatt. Nem jó lesz ebből. Még gyanuba keveredem, mint a tisztartó. Minek is beszéltem, mikor nem is teljesen bizonyos? Nem jó falra festeni a sátánt!

No, férfi ész! most evez hát el okosan a Seylla és Charybdis között! Legjobb volna, ha lemondana e kívánságról.

De arra nincs remény, pedig állapotom még kedvezőtlenebbre fordult, mint két hónappal ezelőtt. Egy harmadik orvost is fujt városunkba a szél. Már most hárman osztozunk a 2 ezer évi jövedelmen. Gombamódra szaporodunk mi is. Maholnap több lesz az orvos, mint az ügyvéd. Az csak megél itt hat, igen szívós, élelmes náció, de hogy él meg 3 orvos, kivált ha francia bonnet is kell tartani?!

Nincs mód benne! Lehetetlen!

Szívesen szereznek örömet feleségemnek, ha telnék az orszéyből, de nem telik. Nincs egyéb mód, mint kereken megtagadni a kívánságot. Diplomátikus fogások nem vezettek célra, az őszinte beszéd, a czáfolhatatlan számok legjobban szétosztatják az illúziókat.

(Folyt. köv.)

hogy a regálejogot a földbirtokosoktól megváltják és pedig olyképen, hogy nem a kormány, hanem a községek eszközlik a megváltást és a jog árát, melyet a jelenlegi tiszta haszon után számitanak ki, a tulajdonosok középszámban kifizetik.

Mint hogy azonban a községek nem rendelkeznek ily tőkével, a kormány szerzi be az egész szükse és összeget egy legfeljebb 45 év alatt törlesztendő kölcsön alakjában és ezt a pénzt rendelkezésére bocsátja azoknak a községeknek, melyek erre igényt tartanak; a községek azután a jogot bérbe adhatják, úgy mint eddig a földbirtokosok tették. E tranzakció morális hatása — mert főleg erről van szó — abban áll, hogy míg a földbirtokosok a jogot a legtöbbet ígérőnek adták bérbe, tekintet nélkül a bérlo morális jellemére, addig a községek megválogathatják a bérlo, mert csak a saját bőrükről van szó. A bérösszeg, a mit a községek kapnának, elegendő volna a tüke kamatozására és törlesztésére.

A kormány itt tehát csak a közbenjáró szerepét viselné, mert az ország semminemű új terhet sem vállalna magára, mint hogy a községek egész vagyonukkal kezkeskednének az annuitások pontos fizetéseért; másrészt a községek is fedezve volnának a bérbeadott jog jövedelmével és az a kilátásuk is megvan, hogy bizonyos idő múlva ingyen jutnak egy érdekes jog birtokába. Ezek után világos, hogy itt oly hitelpapír kibocsátásáról van szó, mely egy földhitel-záloglevél biztoságán kívül (mert a községek egész vagyonukkal felelősek) még a magyar állam kezességét is bírja.

Ily értékpapír a lekeresettebb befektetési papír volna és ennek értékesítése minden kétségen felül áll. Es mégis van akadály a kibocsátás ellen, legalább olyan, mely a műveletet késeleteti, mert a kölcsön csakis papírban kamatozó kölcsön lehet. Ennek okai világosak. Az állam és magánosok bocsájthatnak ki aranykölcsönöket is, mert az agió váratlanul emelkedik, veszteségük másrészt kiegyenlítettik; az államnál részben a vámok által, magánosoknál a termények jobb értékesítésében.

A községek azonban, melyek bevételeiket csak papírpénzben kapják, nem tehetik ki magukat az agió hullámzásainak. De papírkölcsönt a külföldön nem lehet elhelyezni és minthogy ezt az üzletet is valószínűleg a Rothschildhitelintézet csoport fogja csinálni, mely azonban, mint kifejtettük, külföldi vevőkre nem számíthat, a belföldiek pedig teljesen igénybe veszik a folytonos deficitzkölcsönök és így nem maradna egyéb hátra, mint várni. Most azonban az a kérdés merül fel, nem-e volna más praktikusabb mód a kölcsön realizálására, mint az eddig megszokott? Erre nézve a Schönberger-féle Börsen und Handelsbericht a következő gyakorlati módot ajánlja,

Statistikailag be van bizonyítva, hogy a regálejog megváltására szükséges összegnek mintegy fele a nagybirtokosokra esik. Amár az oppozíció után ítélve, melyet az egész megváltási terv ellen ép a nagybirtokosok fejtenek ki, föltehető, hogy a nagybirtokosoknak ezzel a készpénzzel, melyet most kaphatnak, nem tennének jó

szolgálatot és ezek jobban szeretnék a megváltási összeget a kibocsátandó állampapírban fölvinni, mint készpénzben.

A középbirtokosok között is lesz akárhány ilyen és így a kormány jobban tenné, ha az egész hiteloperációt nyilvános aláírás útján hajtaná végre, még pedig oly módon, hogy a földbirtokosoknak elsőbbségi joguk volna a megváltási összeg erejéig aláírni.

Az említett lap meg van róla győződve, hogy ily módon a maradékot a belföldi bankok, takarékpénztárak és magánosok összevásárolnák. De a községek is részt vennének az aláírásban, a mennyiben ez módjukban állana. Igaz ugyan, hogy a magyar vidéki lakosság nem szívesen vesz állampapírokat, a mit legjobban bizonyít az a sok százmilliónyi takarékpénztári betét, mi sokkal kevesebbet kamatoz, mint a járadékok, de oly értékpapírnál, melynek pontos kamatozásáról maguknak kell gondoskodniok, minden egyéb aggodalom meg fog szűnni.

Hogy anyagi tekintetben az ily módon való kibocsátás sokkal előnyösebb, az magától érthető, mert a konzorcziuumok közbenjárási költségét csak a regálejog-birtokosoknak kellene megfizetni, míg így az esetleges megtakarítások ezek javára volnának.

E—s.

Különfélék.

— A lévai legény-egyesület február hó 28-án az egyesület első szükségleteinek fedezésére táncszestélyt rendezett, mely egyike volt a farsangon tartott táncmulatságok legsikerültebbikének. A mulatságon nem csak az ifjuság és polgárság, de városunk intelligenciája is meglepő számmal volt képviselve, mely eklatans jelét adá azon meglepő érdeklődésnek, melylyel e nemes czélú egyesület iránt viseltetik. A táncszestély szelleméhez valóban találó izléssel feldíszített terem megtelt a polgárság csinos leányaival, kiket a pezsgőerű táncos fiatalság egy perczre sem kárhözottott petrezselyem árulásra. A szép mulatságot a fesztelen kedélyes jövedv jellemezte. A fiatalság tánczólo kedve az öregebbekre is felvillanyozólag hatott s úgy éjjel felé — daczára a 4—5 x-nek, mely vállalkat nyomá, — nem röstöllötték utánozni a fiatalságot s versenyt jártak a csárdást velük. A mulatságnak csak a hajnal vetett véget, mely még együtt találta a keringő párokat. Az estély bevétele 117 frt 88 krral mulja felül a kiadást, a mi szintén csak a táncmulatság fényes sikerét bizonyítja. — A négyeseket 40 pár tánczolta. — A rendezéstől közlés végett a következő névsort tettük: Borcsányi Viktorné, Bozóky Istvánné, Bukovinszky Istvánné, Dosztal Antalné, Dubniczky Jánosné, Fischer Samuné, Frasch Sándorné, Fülöp Jánosné, Hajnalnál Mátyásné, Halupka Jánosné, Hegedüs Jánosné, Jánosy Lajosné, Kittenberger Imréné, Korpás Jánosné, Koflák Józsefné, Kerni Mihályné, Nagy Lajosné, Novák Mihályné, Rizmann Pálné, Sümegh Lajosné, Schusztá Feren, czné, Szlivka Jó-

Egy szép kékszemű szökét szerettem. Szegény, ha rá gondolok, hogy a hajdani bájnak szépségnek csak roncsai vannak, szívem fáj, nagyon, mert annak én vagyok az oka.

Igen csinos volt! Rettenetesen szerette a divatot. A mi újdonság volt azt neki meg kellett vennie. Három komornája külön fodrásza, külön öltöztetője, s igényeinek magas voltához is, óriási vagyona volt.

Ez csak szeretetre méltó előnyeivel járult, s mi több: nekem sohasem kellett semmivel sem kedveskednem.

Szemei oly tiszta kékek, s oly derültek voltak, mintegy legszebb májusi reggelen a kék égbolt. Homloka magas, sima, mint a carrarai márvány. Ajka piros, mint az érett eper, arca fehér, mint a hó. Termete karesú, mint a darázsé, és csoda: sohasem viselt vállfűzöt, kezei kicsinyek, s oly puhák mint a bársony, s lábai aprók, szépek, bolonditók; de nem folytatom tovább, agyam zúgni kezd, elfog az érzelem, ha rá gondolok, hogy neki én miattam kellett, semmivé lennie.

Én szerettem őt, nagyon, forrón vég telenül, az első szerelem csudálatos őszinteségével. Ma is igen sokszor elmerengem az az elmúlt kedves napokon, és azon a végtelen nagy szereteten. Szerettem őt, pedig nem volt a szónak ama bűbajos hatalmával felruházva, melylyel a nők oly sok hiszékeny embertársamat a falnak küldik.

Szegény! néma volt; nem adott egy érthető hangot se soha, csak sirni tudott fájón, nagyon fájón és keservesen. És én akkor szerettem őt legjobban, legszenvedélyesebben, mikor sirt. Ó akkor ő, nagyon bájós, nagyon elragadó volt.

Igaz, mondtam már hogy Miczikének hívtam?! Igen, az volt a neve.

Szerettelek.

— Népköltészet —

Az iskola padján ültünk:
Már szerettelek.
Szentül hittem, hogy tégedet
El nem vesztelek.

Szívem oltár volt, es rajta
Képed ragyogott,
S reám arról boldog jövő
Bájlón mosolygott.

Hittem, hogy mint a harmatot,
Virág szereti:
Hő szerelmed szívem, lelkem
Síríg élteti.

Fogadtad is, hogy értem élsz,
S hozzám hű valál.
Én balga! hittem szavadnak:
Mégis megcsalál.

Arezodnak nyílt rózsáiban,
Más gyönyörködik.
Bibor ajkad csókjaira,
Más várakozik.

Csalfa leány! ha szerelmed
Olyan, mint álom:
Elmulik s ujonta lángol:
Én nem sajnálom.

Molnár Sámuel.

Legelső szerelmem.

Meglehető fogékony vagyok a szép, különösen a szépnem iránt; jó izlésem is van, legalább azt mondják. — Azt azonban hogy az illetők, hízlegőim, sőt ellenségeim is lehetnek, szintén jól tudom. Hogy barátaim is lehetnek, legvakmerőbb álmaimban sem hihetem.

Denique, szeretem a szépet ma is, hát még régen, mikor még igazán fiatal voltam; ó akkor rajongó voltam egész a hihetlenségig.

zsefné, Tonhaizer Mihályné. — Bányik Julcsa és Mariska, Baranyik Örszi, Boldis Julcsa, Boldis Mariska, Boreányi Vilma, Bozóky Ilon és Julcsa, Bukovinszky Örszi, Farkas Ida, Hegedüs Róza, Jánosy Mariska, Kresko Anna, Korpás Julcsa, Köck Erzsébet és Irén, Mosonyi Irma, Nagy Erzsébet, Nagy Teréz, Németh Mariska, Novák Ágnes, Popellár Ágnes, Prikrill Katicza, Podhragay Julcsa, Siepák Lina, Sümegh Paula és Viktorin, Tonhaizer Julcsa, Ujfalussy Mariska stb.

— **Szerémi Odescalchy Arthur** herceget sulyos csapás érte, gyönyörű szép kis leánya, Jolán hercegnő, mint értesülünk 5-én Szkiezón tifuszban elhunyt.

— **Hevesy színtársulata** Léván f. hó 5-én kezdte meg előadásait Szigetinek „A nőemancipáció” című travestált művének színrehozatalával. — A darab két szerető szívnek versengéséből áll, melyszerint ki-ki azon törekszik, hogy egy örökös, vén tábornok vonalmát magától elhárítván, az örökséget egymásnak — mintegy kezére játsza. Több jó, komikus helyzet derült hangulatban tartja a közönséget. A szereplők közül teljes elismeréssel szólhatunk: Ferenczéről, ki kellemes, csengő hangjával és rokonszenves játékaival megfelelt a várakozásnak, Liptayné (Frusina), Ferenczy (Batory), Hevesy Lajos (Kaczér Tamás), Liptay (Árpád), Kertész (Keilinger) valóban megállták helyüket; s meg vagyunk győződve, hogy a közönség szíves részvétele mellett a társulat néhány hétre kellemes szórakozást fog nyújtani. — Az igazgató részéről azon ajánlatot vettük, hogy repertoárját bemutattja s a színház közönség oahajtása szerint hozza színre darabjait. — Mint értesülünk, f. hó 10-én kezd meg az előadásokat. A társulat tetemes kiadásainak fedezésére 12 előadásra bérletet nyit; körszékre 8 frrtal, zártszékre 6 frrtal. Ajánljuk a társulatot közönségünk szíves támogatásába!

— **Adomány.** — A lévai legényegylet javára lapunk szerkesztőségéhez 2 frrt érkezett, ezen összeget, mint N-n adományát áttettük az egyelet elnökségéhez —; Polacsek Miksa pedig a lévai kórház és „Stefánia-árvaház” részére két-két forintot küldött át hozzánk; e kegyes adományokat is az illetékes helyekre juttattuk.

— **A kormány javaslata szerint** a népfelkelésben szolgálni tartozik mind n nem katoná a 19—42 év közt, minden kiszolgált katoná a 32—60 év közt (csendőőrök, pénzügyőrök s állami bányászok a saját működési területükön), végre szolgálhat minden önkénytes. Az indoklás a 19 évet kedvezménynek mondja, mert Poroszországban a népfelkelés kötelezettsége már a 17 évvel kezdődik. A kiszolgált katonák szolgálatba vonása főleg a szakképzettség, altisztek és tisztek kontingense szempontjából igazoltatik. A törvény a népfelkelést két készütségre osztja. Az elsőhöz a 19—37. a másodikhoz 38—42 év közt élő hadkötelesek fognak tartozni. Az elsőbe esnek azok is, kik a honvédségi sorozásból kiesettek, vagy a póttartalékhoz tartozván, a kontingens kellő fedezete miatt a sorhadban szolgálatól elűtettek, végre azok, kik a szolgálat alól családi tekintetből fölhmentvék.

Mily sokszor elstutogtam neki: szeretlek!, mily sokszor lehajtá fejét karjaimra, nézett a szemem közé, oly észbontó bájjal, hogyha rá gondolok, ma is forr a vérem. Ó azok a szemek, egy mennyet, egy üdvösséget ragyogtak felém, s ha nem ölhettem őt, ha nem szoríthattam rajongva, dobogó keblemre, sirtam, oly keservesen, hogy megszántak még azok is, kik őt, elakarták tőlem rasolni. Nem vették el, ott hagyták nekem, és én sirva rebegtem köszönetet érte!

Nővéremnek barátnéja volt Miczike, s én, őtőle féltettem legjobban. Irigy voltam. Féltettem még a naptól is. Ha kísértelt, tartottam selyem napernyőjét, ha kocsizott, én voltam a kocsis, nővérem a gardedám. Ha más valaki ki szóba állt vele, vagy csak közelített is hozzá, dühös voltam, s kész lettem volna harcra kelni, a gyászokkal is.

Abban a korban igen sok esnyt követtem el, különösen a szabad mezőn, és az intézet falai között, de legtöbbet az irodalomban. Agg atyám könyvtárát átbuárokodtam, s ha valami eszme, mely könyveiben volt, nem tetszett, megsemittem rendkívüli találékonysággal. Csinnyeimért nem ritkán börtönt, is szenvedtem. Börtönöm oly szigorú volt, hogy borzalom rá gondolni is. Legelső szerelmem, ez a hűséges kis szőke megosztá velem a börtönt is, mosolygott, hogy vigasztaljon, rám nézett és könyveiben türtem a nehéz rabságot, nem fájt, hogy nem vagyok szabad, hisz ott velem, a kit szerettem.

Bizonyos vagyok benne, hogy ő is szeretett engemet, különben nem lett volna oly önfeláldozó irányomban. Nővérem és köztem ő volt a védangyal. Ruháinak föl-

A javaslat szerint ezek a póttartalékba szükség esetén bevonhatók. A népfelkelés mozgósítását ő felsége rendeli el és osztja föl. Elére külön parancsnok nevezendő ki. Az ország határain kívül csak az országgyűlés engedélyével, vagy ennek ülészakán kívül a miniszterium együttes felelősségére szabad a népfelkelést alkalmazni. Az itt szolgálók a katonai törvények alá esnek. Tiszteiket a király nevezi ki s ezek egyenruhát vagy jelvényt viselnek. Altiszteiket az a honvédpáncsnok adja, kinek kerületébe a népfelkelés nyilvántartása való. Ugyanek az honvédpáncsnokok intézkednek a kerületükbe osztott népfelkelésnek taktikai csapatokba osztása iránt. Szolgálat fejében a népfelkelésnél is a sorhad és honvédség zsoldja és fizetése jár. A költségek a közös hadügyminiszterium költségéből fedezendők, e szerint a népfelkelés is közös ügyet képez.

— **A falusi levélhordókat** illetve, még a következő érdekes közölményről értesülünk: A falusi levélhordó illetményei a következők: Közönséges, vagy ajánlott levélért 1 kr., hírlapokért 1/2 kr., postautalvány, utánvét vagy utánvétel összegéért 5 kr., szállítmányért 1 és fél klgmrt 6 kr. s minden további fél klg. után 1 krral több, értesítvényekért 2 kr. A felvételi díj épen olyan, mint a kézbesítési díj, kivéve a nem ajánlott leveleket, levelező lapokat, kereszt-kötésű és áruminta-küldeményeket, melyeknek gyűjtéséért díj nem jár. A község tartozik levélsekre nyitni tartani s egy helyiséget becsatolni a levélhordó rendelkezésére.

— **A dohánymonopoli.** A pénzügyminiszter — mint értesülünk — még az idén törvényjavaslattal szándékozik a képviselőház elé terjeszteni a dohányjövődéki törvény (1866. XIV. t.-cz.) módosítását iránt. Az osztrák pénzügyi kormányval egyetértőleg megállapított javaslat úgy a dohánytermelési engedélyekre, valamint a dohánybevitelre vonatkozó eddigi intézkedések tekintetében számos lényeges módosítást fog tartalmazni s több szigorításon kívül még azon fontos határozmányt is tartalmazza, hogy a magyar dohánytermékek kivitele jövőre nem fog exportöröknek engedélyeztetni, hanem a magyar dohány eladása és kivitele nagyban hasonlóképpen az állam által történik, minthogy a pénzügyminiszter a termelőket az exportörök részéről évről-évre szaporodó károsításoktól meg akarja óvni.

— **Fényképező kalap.** Párisban sajátosság kalapokat hordanak egy idő óta. Elnevezték fényképező kalapoknak. A kalap felső részében egy kis fotografiai készülék van elhelyezve, a melyben több preparált lap van. A kalap elején levő kis nyíláson át könnyen lefényképezhet a kalap tulajdonosa akár egy szép vidéket vagy olyan hölgyet, a ki neki megtetszik. Ha meggondoljuk, hogy a kalap tulajdonosának nem kell egyebet tenni, csak fixirozni egy esinos hölgyet, hogy aztán alkalmas pillanatban meghúzhasson egy zsinórt, mire a fényképező készülékről elvonul a lepel s az imádásra méltó hölgy arcképe ott van a kalapban, — úgy meg van magyarázva, miért lesz csakhamar divatos ez eredeti kalap.

rában oly sok enyhítő enivaló jött börtönömbé, hogy a porkoláb sovány kosztját elfeledtem.

Hogyne szerettem volna őt, a ki ily nemes, ily jó és hűséges volt.

Hogy igazán hű volt-e?!

Becsületemre mondom, hogy sohasem csalt meg.

Csúdlatos, de igaz!

Tudom hogy ezt nem hiszik el nekem.

Bizony a mai nők sokan tanulhatnak tőle, szerelmet, és önfeláldozást!

Fájdalom már a hajdani szépség, és megtestesült jósnak csak romjai vannak. És ennek én vagyok az oka.

Egyszer meglátogatta nővéremnél Fejes Pista barátom, nekem azt megsugta komornája, hogy nála van, elfogott az Otthelölí féltékenység, berontottam oda egyszál karddal. Azonban Fejes Pistának nem levén kardja angol birokra keltünk, s én dühömben úgy vágtam őt a szobapadlóhoz hogy — menten elsírta magát.

És a szegény, féltett Miczike?

Ott ült egy széken, nézte a viadalt, s a rendkívüli tusa rendkívüli hatással volt reá; elájult, leesett a székről és... ő borzalom feje ezerdarabra törött.

Szegény Miczike, maig is sajnálom őt! Vagy nem mondtam még?! Miczike porcellán fejű volt, s nővéremnek küldte a keresztmamája, krisztkindlibe.

Ó majdnem elfeledtem mondani. Ez pedig nagy baj lett volna; mert gyanuba hoztak volna még vele, valaki előtt.

Szeccsédi.

— **Feleség, asszony, nő.** Bánatunkban osztózik a feleség, pénzünkben az asszony, adósságunkban a nő. Feleséggel egy szobában is megférünk, az asszonynak külön szoba kell, a nőnek pedig más szállás! A feleség így szólit: „Kedves férjem,” az asszony: „Uram,” a nő: „Hallja ön!” A feleséggel lelki nyugalommal élünk, az asszonynyal sok bajjal, a nővel egykedvűleg. A feleség czirogat, az asszony hízal kedik, a nő szemrehányásokat tesz. A feleséggel egy tából eszünk, az asszonynyal egy ételből, a nővel egy vendéglőből. A feleség ruhát vesz, az asszony szöveteket, a nő pedig selyem és bársony kelmét. A feleség egyszerűen öltözködik, az asszony ezifrákodik, a nő eleven divatkép. A feleség gondos, az asszony költ, a nő pazarol. A feleség szerelme állandó, az asszonyé ingatag, a nőé egy nagy semmi. A feleség azt mondja: „jó reggelt,” az asszony: „guten Morgen,” a nő „bon jour.” A feleség gyalog jár, az asszony kocsiba ül, a nő lóháton nyargalózik. Gyermekainknek anya a feleség, ismerőse az asszony, mostohája a nő. A feleség gyermekeinket neveli, az asszony csak öltözteti, a nő sok jóból kivetkötözteti. Ha meghalunk: sirat a feleség, panaszkodik az asszony, a nő pedig feketébe öltözik. Csak egy év múlva megy férjhez a feleség, hat hónap múlva az asszony, s hat hét múlva a nő.

— **A madarak életkoráról** egy német szaklap a következő érdekes adatokat szolgáltatja: A leghosszabb életű madár a hatvay, mely állítólag 300 évig is él. A sasok és keselyűk is igen soká élnek 1819-ben adta ki a párját egy tengeri sas, melyet 1715-ben fogtak, a mikor már jó idős lehetett. A schönbrunni császári állatkert madárházában 1824-ig élt egy fehér-fejű keselyű, melyet 1706-ban fogtak. A papagáj is él 100 esztendeig. Vizi és mocsári madarak élete több emberi nemzedékre terjed. Hosszu életű madarak még a hollók és varjuk. Kisebb énekes madarak átlag véve 8—10 évig élnek, a kanári kalitkában 12—15 évig, szabadban azonban pl. a Kanári-szigeteken sokkal hosszabb ideig él.

— **A husfűtölés egy új módját** ajánljuk a következőkben: A levágott állat még meleg hús, egy rész salétrom és 32 rész konyhasó keverékével jól bedörzsöltetik, azután annyi rozskorpával szóratik be minden oldalról, mennyi csak reá ragad. Ezután a hús vagy közvetlen, vagy egy réteg papírba csavarva tétetik a füstre. Az így kezelt hús a fűtölt lazacshoz hasonló kinézést nyer, igen kellemes ízű és romlás nélkül évekig eltartható. A fűtölt hús a melegebb évszakokban, legyek és férgekkel való megóvás céljából szitált száraz fahamuba rakandó el és száraz, szellős helyen tartandó.

— **Ahol nem szabad káromkodni,** az a város Szantandor Spanyolországban, ott a polgármester rendeletben adta ki, hogy minden káromkodót vallás-, rang- és állásra való tekintet nélkül rendőrség elé állítatja s azokat 15 tallér pénzbírság vagy öt napi fogsággal sújtja. Mennyi pénz jönne be nálunk, ha e rendeletet nálunk is behozva szigorúan végrehajtanák! Börtönről nem is szólunk, mert a káromkodók számának megfelelő börtönhelyiség nálunk nincs. Legfeljebb a végrehajtó közegeknek s magának a rendőrségnek szolgálhatna elhelyezéstül, a kik leginkább maguk excellálnak a káromkodásban.

— **Rövid hírek. — Időjárás.** A jövőhetre: Keleten borus, enyhe, csapadékos, nyugaton változó, szeles időt várhatni, helyenkint hóval. — **Magyarország népessége.** Az országos statisztikai hivatal e napokban adta ki az 1884-ről szóló népesedési kimutatást. E szerint 1884-ben hazánkban 144,415 házasságot kötötte. Született 339,084 fiú és 312,002 leány, meghalt 232,274 férfi és 217,347 nő. 1881-ben 13,728,622 lelket számlált Magyarország, most a lakosság száma 14,341,276. — **Vesztség elleni védőoltó intézet Budapesten.** Dr. Babes Viktor Pasteurnál tett tanulmányutjáról jelentést tevén a kormány, egyuttal javasolja, hogy a kormány a veszteség tanulmányozása végett állítson fel Budapesten egy intézetet. — **A történelmi kiállítás az orsz. kiállítás területén levő műcsarnokban fogják berendezni. — Az „Amerikai Nemzetör” kitiltva.** A közmunka- és közl. ügyi miniszter a New-Yorkban megjelenő „Amerikai Nemzetör” című magyar lapról a szállítási jogot a magyar korona országainak egész területére nézve megvonta. A kitiltásra a nevezett lap mult évi decz. számának egyikében megjelent „Nemzeti ünnepek” című cikk szolgáltatót okot, mely a honalapító első királyról a nemzeti közérzletet és hazafiságot sértő hangon szól. — **Nyitra városa** követni akarja Temesvár példáját, villanyvilágítást szándékozik létesíteni. — **A szerb-holgár békekötés.** Mint Belgrádból távirják, a békeszerződés hosszú vajudás után végre elkészült s szerdán, e hó 3-án iratott alá. — **A pécsi dalünnepély** ez ideig programja kiválólag magyar zeneköltők műveiből lesz összeállítva. Előadottnak: Erkel, Liszt, Zimay, Huber, gr. Zichy, Hubay és Mihalovics művei. — **Az Ipoly folyó** annyira megáradt, hogy árvizvel fenyegeti Balassa-Gyarmatot. — **Ritka, mint fehér holló** az újságok által jelzett amaz eset, hogy a veszprémi fogházban je-

lenleg egyetlen egy fogoly sínes. — **Telefon-összeköttetés** van tervben Budapest és Bécs között. A bécs-brünni telefonhálózat vállalkozója már Budapesten járt, hogy az összeköttetésre nézve tanulmányokat tegyen. — **Pilán** — mint a „Pozsonyvidéki Lapok” írja — öt embert mart meg a veszett kutya. Egy szegény asszonynak arczába harapott a veszett állat és két ajkát elharapta. A szerencsétlen áldozatok orvosi kezelés alatt vannak. A megyéhez pedig jelentés fog menni a megmártaknak hatóságai uton Párisba, Pasteurhoz való szállítása végett.

APRÓSÁGOK.

— Rovarvezető: Zuhany. —

Gondolatok. A tévedés három szerket használ leggyakrabban. Ezek: a lelkesedés, a szenvedély és az ostobaság. — A szerelem természeténél fogva egy vadállat, de az emberek ketreczet készítenek számára: ez a házasság.

Nagy kívánság. Fegyintézet igazgató két újon érkezett rabhoz: Itt dolgozotok kell, de a mesterséget, melyet folytatni kívántok, szabadon választhatjátok. Mik akartok lenni? — Egyik rab: Gyalogpostás. — Másik rab: Én meg csikós.

KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Köszönet nyilvánítás.

I.

Alulírott, fájdalmában megtört jó anyám és mélyen sújtott gyászoló családom nevében a legmélyebb köszönetemet nyilvánítom mindazoknak, kik feledhetlen jó atyám elhunytá alkalmából mélyen érzett fájdalmamat szíves részvétükkel enyhíteni kegyeskedtek.

Léva, 1886. márcz. 5.

Levatic Gusztáv ügyvéd.

II.

A lévai „Stefánia-árvaház” javára legújabbán a következő kegyes adományok érkeztek: a febr. 20-iki táncestély rendezésére részről 16 frrt 50 kr., Toóth Zsigmondné káposztát és zsírt, Szakmány Endréné lekvárt, özv. Köteles Ferenczné (Vámos-Ladány) húst és zsírt, Hajdu Anna (Derzsénye) mintegy 2 kl. húst, 2 kl. zsírt és egy vankos tollat, Balbach Andrásné egyik árvaházi növendék részére (a nála teljesített munkálat fejében) ruházatot és 3 frrt, Kresko Lajos kir. telegkönyvezető (Uj-Bánya) 5 kl. szivarvot, Christy Károly uradalmi gazdatiszt (Varsány) 1 frrt.

Fogadják a kegyes adakozók az árvák nevében hálás köszönetünket!

Léva, 1886. márcz. 5.

A „Stefánia-árvaház” gondnoksága.

III.

A mult hó 28-án rendezett jótékony-célú kath. legényegyesületi mulatságon felülírtettek a következő urak: Lakner Antal plebános 5 frrt, Frank Ferencz, Dr. Medveczky Károly, Holló Sándor, Fülöp Jánosné, Ficzély Lajos, Fogler Lajos, Kovácsik Sámuel, Akosy István egyenként 1 frrt 20 kr., Báthy László 2 frrt 20 kr., Csekey Vilmos 1 frrt, Novák Mihály, Boreányi Viktor egyenként 1 frrt 50 kr. — Csekélyebb felülírtésekből bejött 20 frrt 70 kr., az összes felülírtetés tehát 40 frrt 50 kr. — Jegyek elárusításából bejött 151 frrt 60 kr., chez adva a felülírtéseket, a mulatság jövedelme tesz 192 frrt 10 krt, ebből levonva a 74 frrt 22 kr. költséget, maradt a jótékony célra 117 frrt 88 kr.

Midőn a nemes szívi adakozók és pártolóknak sokszoros köszönetet mondok, nem mulasztatom el az egyesület nevében köszönetet mondani a nöegyletnek díjtalanul átengedett teremdiszékért, ugy szintén Kolibál József urnak, ki a termet és mellékhelyiségeket 5 frrt csekély díjért volt szíves átengedni.

A mulatság alkalmából egy magát megnevezni nem akaró kegyes szívi adakozó az egyesület első szükségleteinek fűdőzésére 10 frrt, Tonhaizer Mihály ur pedig 1 frrt adott át nekem. Fogadják az egyesület hálás köszönetét.

Báthy László

a kath. legényegyesület elnöke.

Értesítés.

Az országos vöröskereszt-egylet Léva város- és vidéki választmánya f. évi márczius 14-én délután fél négy órakor, a lévai takaré- és hitelintézet tanácstermében évi rendes közgyűlést tartja, melyre a t. egyleti tagokat tisztelettel meghívja.

Léva, 1885. márcz. 5.

A választmány.

Lévai piacci-árak.

Rovarvezető: Könyv József, városkapitány.

Buza: m.-mázsánként 7 frrt — kr — 7 frrt 30 kr. Kétszeres 5 frrt — kr — 5 frrt 30 kr. Rozs: 5 frrt 50 kr — 6 frrt — kr. Árpa: 6 frrt 40 kr 6 frrt 60 kr. Zab: 5 frrt 50 kr — 5 frrt 20 kr. Kukorica: 4 frrt 80 kr 5 frrt 60 kr. Bab: 8 frrt — kr — 8 frrt 50 kr. Lenese: 7 frrt — kr — 7 frrt 50 kr. — Köles: — frrt. — kr.

